Nº. 43. Aº. 1835.

ZATURDAG, den 30sten MEI.

Nieuwe Surinaamsche Courant.

PARAMARIBO.

Gouvernements Secretarij.

PARAMARIBO, *den 27 Mei 1835.*

Alzoo de navolgende personen, zich bij rekeste aan den Gouverneur Generaal hebben geadresseerd, met verzoek om *Brieven van Manumissie*, voor de na te meldene Slaven; te weten:

JOHAN WILHELM BECKER en JOHANNA FREDERIKA CRAMER, weduwe wijlen J. F. C. BECKER, in qualiteit als Voogd en Voogdesse over de minderjarige JULIUS WILLEM BECKER, voor de Slavin *Sophia* en haar Kind *Conrad;* aankomende gemelde minderjarige.

JEAN FRANÇOIS FAVEREIJ, als Straatvoogd over- en voor de Slavin *Flora;* weleer toebehoord hebbende aan de vrije CORNELIS ANTHONIJ van DE DIRECTIE.

CHRISTIAAN ADOLPH CONIJNENBERG, voor de Slavin *Amimba* en hare Kinderen *Anna* en *Gerrit;* hem in eigendom toebehoorende.

MOZES JACOB POLAK, als Straatvoogd over- en voor de Slavin *Sophia* en hare Kinderen *Andries* en *Lea;* weleer toebehoord hebbende aan ANDRIES van WILTENS ANDRÉ.

SALOMON ALEXANDER, als beheerende den Boedel wijlen DINA van BEDLO, voor de Slaven, genaamd: *Leentje, Marius, Henry, Margaretha, Hanna* en *Johanna;* alle aankomende gemelden Boedel.

BENJAMIN LAGUNA, voor de Slavin *Naatje;* hem in eigendom toebehoorende; en CATHARINA THERESIA van EMBRICQS, voor de Slavin *Mietje;* haar in eigendom toebehoorende.

Zoo is het, dat de Gouverneur Generaal goedgevonden heeft, alvorens hierop te disponeren, op te roepen alle degenen, welke vermeenen mogten eenige redenen te hebben, zich hiertegen te verzetten, om binnen den tijd van *drie* weken, na de dagteekening dezer, van hun vermeend regt of pretentie ter Gouvernements Secretarij aanteekening te doen; zullende na verloop van dien tijd, de verzochte *Brieven van Manumissie* verleend worden.

De Gouvernements Secretaris,
G. A. VAN DER MEE.

UITENLANDSCHE NIEUWSTIJDINGEN.

Extracten uit de Nederlandsche Couranten tot en met den 13den April 1835.

Nederlanden.

'S GRAVENHAGE, 12 April.

In den avond van den 9, kwartier over tien ure, is Vorstin *Leopold*, te Brussel, zeer voorspoedig van een' zoon bevallen. De dag van den doop zou nader bepaald worden. De jonggeborene zal den naam van *Leopold-Louis-Philippe-Marie-Victor* bekomen. Volgens het laatst uitgegeven bulletin waren de Vorstin en het kind beide wel. De burgemeester van Brussel heeft van deze gebeurtenis aan de inwoners bij proclamatie kennis gegeven; 's avonds was de stad verlicht. Het schijnt, dat de bevalling eenigzins vroeger heeft plaats gehad, dat men verwachtte, daar er eerst bepaald was, dat de Vorstin zich naar Laeken zou begeven, en zulks aangekondigd was, als eerst over eenige dagen zullende gebeuren. H. M. de Koningin der Franschen, die bij de bevalling tegenwoordig zou zijn, heeft Parijs nog niet eens verlaten. De vroedmeester *Moreau* was mede nog niet aangekomen.

De kamer der afgevaardigden heeft een deputatie van 11 leden benoemd, om Vorst *Leopold* geluk te wenschen.

Groot-Brittannie.

LONDEN, 11 April.

(*Het ministerie* PEEL *heeft deszelfs ontslag genomen.*)

In de zitting van het Lagerhuis, van Dingsdag avond, was de zaak der Iersche kerk weder ter baan gekomen, en had lord *John Russel* een besluit voorgesteld, inhoudende, dat het gevoelen van het Huis was, dat geen maatregel nopens de tienden in Ierland tot eene voldoende en eindelijke regeling daarvan kon leiden, waarin het beginsel van het vroeger, door het Huis aangenomen besluit, niet was ingelascht. Zijne lordschap verdedigde deze voordragt. Daarover ontstond eene belangrijke beraadslaging. De heeren *Hardinge, Baring, Wynn* en andere bestreden dezelve, en verklaarden, dat, indien die voordragt doorging, de ministers de verantwoordelijkheid niet op zich konden nemen, om Ierland naar dat beginsel te regeren. Ook de heer *Peel* bestreed dien maatregel, welke door verscheidene andere leden verdedigd werd. Eindelijk ging het Huis tot eene stemming over, en werd de voordragt met 285 tegen 258, en dus met eene meerderheid van 27 stemmen, aangenomen. Dadelijk na deze aanneming verspreidde zich het gerucht, dat de ministers, bij de stellige en eer klimmende dan afnemende meerderheid der oppositie tegen hen in het Lagerhuis, tot het besluit waren gekomen, hun ontslag te nemen. In de zitting van Woensdag, den 8, heeft de heer *Peel* werkelijk aangekondigd, dat, naardien het den vorigen avond genomen besluit een gemis van vertrouwen van de zijde van het Huis in het bestaande ministerie aan den dag legde, de gezamenlijke ministers het hun pligt hadden geoordeeld, niet langer de openbare zaken te kunnen blijven besturen, daar zij eene oppositie tegen zich hadden, welke tot dus verre den voldoenden voortgang van 's lands zaken had in den weg gestaan; hij en zijne ambtgenooten zouden zich, tot dat er een nieuw bestuur gevormd was, met de loopende zaken blijven belasten.

De bestrijders van het ministerie *Peel* doen zelfs hulde aan de krachtige wijs, waarop dat ministerie tot het laatste toe den strijd heeft volgehouden. Deszelfs voorstanders zijn niet weinig beducht voor de gevolgen van deszelfs aftreding, en vreezen vooral, dat eenige heethoofden in het nieuwe bestuur zullen komen. Wegens de zamenstelling daarvan is nog niets met zekerheid bekend; alleen weet men, dat graaf *Grey*, daartoe ontboden, tweemalen bij Z. M. is geweest, en dat die graaf met lord *Melbourne* en de voornaamste leden van zijn vroeger bestuur bijeenkomsten heeft gehad. Ook lord *Melbourne* en de markies *van Landsdowne* zijn bij Z. M. toegelaten. Men denkt algemeen, dat in een nieuw bestuur der Whigs, lord *John Russel* daartoe behooren zal. Terwijl de voornaamste tolk dier partij, *the Courier*, verklaart, dat geen nieuw bestuur mogelijk is, zonder dat aan Ierland regt worde verschaft, verzekert het hoofdorgaan der Tories, *the Times*, dat gisteren avond nog niets wegens de zamenstelling van een nieuw ministerie bepaaldelijk beslist was.

Opmerkelijk is het, dat nog menigvuldige adressen, ten voordeele van den heer *Peel*, worden aangeboden, hetgeen den *Courier* doet zeggen, dat de sterkte der Tories geenszins te ontkennen valt.

—Brieven uit Lissabon van 23 Maart melden de zwangerschap der Koningin. Ten blijk daarvan voert men aan, dat zij, de gebruikelijkheid der in soortgelijke omstandigheid verkeerende Portugesche vrouwen volgende, den rouw voor Don Pedro heeft afgelegd.

Duitschland.

FRANKFORT, den 4 April

Een der dagbladen behelst den volgenden brief, dien wijlen Keizer *Frans* nog in de laatste uren zijns levens aan zijnen zoon zou geschreven hebben; »Mijn zeer beminde zoon *Ferdinand!* Ik acht u nog eenigen raad, den laatsten in dit leven, te moeten geven; volg denzelven, ik verzoek er u om. Verbreek niets van de grondslagen van het staatsgebouw, regeer en verander niet. Vestig u op de gronbeginselen, door welke standvastige inachtneming ik de monarchie niet alleen door de stormen van onstuimige tijden geleid, maar aan dezelve ook dat standpunt verzekerd heb, hetwelk zij in de wereld ingenomen heeft. Eerbiedig de weiverkregene regten, dan kunt gij even vast dien eerbied vorderen, die aan uwe regenten-regten toekomt. Bewaar u eensgezindheid in de familie, en beschouw ze als een der grootste goederen. Geef aan geene ontijdige raadgevers gehoor, en overweeg alles, wat gij doet. Vertrouw volkomen den Prins van *Metternich*, mijnen besten vriend en trouwdsten dienaar onder alle omstandigheden. Zonder hem onderneem niets, waar het zake is van het welzijn des lands. Vertrouw u aan hem geheel alleen toe, hij zal u getrouwelijk ter zijde staan, en u, hoop ik, met dezelfde trouw en verkleefdheid dienen, die hij jegens mij bewezen heeft.»

—In berigten uit Alexandrie van den 31 December ll., wordt onder anderen gemeld, dat de St. Simonisten, waarvan zich aldaar een groot aantal bevinden, aan den Onder-Koning het voorstel eener grootsche onderneming gedaan hadden, om namelijk aan het einde der Delta eene brug over den Nijl te bouwen. *Mehemed-ali*, wien al het reusachtige bevalt, nam het voorstel aan, en het werk werd met ijver begonnen. Drie honderd schuiten met steenen en ijzer beladen kruisten onophoudelijk over den Nijl; duizenden handen waren in beweging om het ontworpen plan tot stand te brengen. Dan onverwacht kwam er bevel om het werk te staken; de ijverige en bekwame werklieden werden afgedankt en naar elders verplaatst. Naar het schijnt zijn de Engelschen oorzaak dezer plotselijke verandering geweest, als die *Mehemed* zouden hebben weten te overtuigen, dat het werk met der daad onuitvoerbaar was.

— Uit Grainburg bij den Donau meldt men: »Kort geleden heeft in het naburige Hongarije een zonderling geval plaats gehad. Bij eene onlangs gehouden beerenjagt werd met vele moeite eene oude kwaadaardige beerin gedood, en naauwelijks was dit geschied, toen een twaalfjarig geheel verwilderd meisje uit het kreupelhout te voorschijn drong en zich met een verschrikkelijk geschreeuw over de doode beerin heen wierp. Na herhaalde pogingen met uitgeworpen touwen en strikken, gelukte het eindelijk dit wilde meisje te vangen. Uit ingewonnen berigten verkreeg men weinig of geene zekerheid, dat het aan eene boerin toebehoorde, die voor 12 jaren haar kind had verloren, zonder sedert immer een spoor van hetzelve te hebben gevonden. Eene zekere gravin *Erdödi* heeft dit schepsel, dat in den beginne niets anders nuttigde dan wortels, honing en raauw vleesch, tot zich genomen, en men is zeer verlangend te weten, of wanneer rede en beschaving bij dit kind zich ontwikkelen, er alsdan ook herrinnering en begrippen van haar vorig leven zullen ontwaken.

Engeland.

Hoe meer men de worsteling gadeslaat, die voor het oog der wereld in Engelands staatsvergaderzalen plaats grijpt, zoo meer moet ook de overtuiging toenemen, dat het niet genoeg is met de beste bedoelingen te handelen, maar dat er ook nog eene ongemeene zielskracht noodig is, om de hydra te overwinnen, die elk een woedend aangrijnst en dreigt te vernielen al wie het zou durven wagen dat beletsel aan de algemeene welvaart onschadelijk te maken of uit den weg te ruimen. Zeldzaam is onder moeijelijker omstandigheden in Engeland een ministerie zamengesteld, dat zoo vele verdienstelijke mannen omvatte; zeldzaam is een ministerie, 't welk eene zoo bij uitsek verhevene roeping ontving, kragtiger bestreden en met meer aanhoudendheid aangevallen, dan het ministerie Peel. Deszelfs voornaamste bestrijder is de gewezen minister lord John Russel, een man, die het minder te doen schijnt om het welzijn van zijn vaderland, dan om het personeel der ministers. Niets heeft hij gespaard, om het tegenwoordig bestuur te bemoeijelijken, en desniettemin heeft hij meermalen teruggedeinsd voor de gevolgen, welke een te sterk drijven zoude na zich kunnen slepen. Aan behendigheid, aan invloed ontbreekt het hem niet; maar hoe is het met de goede trouw, met het onverloochenbaar openlijk karakter van een eerlijk staatsman overeen te brengen, dat men nu eene voordragt zal indienen, van inhoud en strekking gelijk aan eene, welke hij nog naauwelijks een jaar geleden als nadeelig voor den lande heeft bestreden? Maar wat doet het af, of men de goede trouw, — zóó gaarne altijd vooruitgezet in alle staatsgeschillen, en echter zóó zeldzaam aangekleefd, — voor zich heeft bij het doen eener voordragt, wanneer niet de voordragt het hoofddoel, maar slechts de dekmantel is der poging om het bestuur te doen vallen. Maar van waar dan toch die onzienige vijandelijkheid tegen het huidige ministerie? Men weet het waarlijk niet; men weet er geene gegronde redenen voor op te geven! Men zegt, omdat het Parlement in hetzelve geen vertrouwen heeft! Dit klinkt nogthans vreemd, omdat men telken reize, wanneer de uitlokking tot een voorstel, om zulks te beslissen, altijd is onbeantwoord gebleven. Ook zou zulks niet staatkunnig zijn; men moet niet den schijn aannemen, alsof dat gebrek aan vertrouwen alleen oorzaak zij, tot het dwingen van het nemen van ontslag uit het ministerie. Wat baat het toch inderdaad, of deze of gene minister, wie weet om welke nietige of ingebeelde reden, niet behagelijk is aan het wufte volk, wanneer met de daad het land goed bestuurd wordt; gispingen zijn er altijd te maken, doch verbeteringen niet altijd. De minister Peel heeft gezegd, oordeel mij en die met mij zijn naar onze daden; en het dolzinnig antwoordt is geweest: weg met hem! Geene aanranding, hoe fel ook, heeft nogtans den moedigen, talentvollen, doorkneden staatsman aan het wankelen gebragt, en het is te wenschen, dat hij, ook zelfs bij eene nederlaag over de motie van de Iersche kerk, de kracht behoude, om het bestuur niet uit zijne handen te laten rukken. Zijne komst in het ministerie was om het ontredderd schip van staat voor bijna gewissen ondergang te helpen bewaren; en voorzeker, hij is voor die edele taak berekend. Maar het is manneijk om tegen groote magten zijne krachten te beproeven; zoo lang de zege ongewis is, blijft ook de kampstrijd mogelijk; maar wanneer overmagt den held doet vallen, blijven ook zijne pogingen prijzenswaardig, al schieten zijne krachten daarbij te kort. Het is iets grootsch te hebben *durven beproeven*, wat het hedendaagsche ministerie heeft ondernomen, eenen zijnen ondergang te gemoet snellenden staat nog voor den val te bewaren. Hoe is het mogelijk, dat in het verlichte Engeland, dat in constitutionnele begrippen zoo uitmuntende Engeland, de verblindheid zoo verre gaat, dat men niet inziet, dat, met het aftreden van het behoudende ministerie Peel, de hoop op het behoud der Constitutie, die de glorie en de bron van welvaart van dat land altijd geweest is, zal moeten opgegeven worden? Het is waar, de spanning der gemoederen in Engeland is zeer groot; maar wordt er wel iets gedaan door de volksleiders, om die spanning te verminderen: vergeten zij dan, dat zij op hunne beurt, zonder al het bestaande omver te werpen, evenmin aan die wenschen en vorderingen zullen kunnen voldoen, die zij *nu* van het tegenwoordig bestuur verlangen? En indien zij niet die ontspanning voorbereiden, indien zij niet in tijds het voorbeeld van gematigdheid geven, wie zal dan de steeds meer en meer opgewonden wordende menigte in bedwang houden? De rede, de trapsgewijze en verstandige invoering van heilzame verbeteringen en het afschaffen van misbruiken, of — het kanon? Het moet wel ver gekomen zijn met de zelfzucht, dat het den mensch niet meer onderscheid leert maken tusschen de ware belangen van het vaderland, en den roem om als behartiger van 's lands belangen door te gaan. Wij zijn geene vijanden van oppositie, mits die oppositie gematigd zij, en niet haar oorsprong vinde in personaliteiten, maar in verschil van gevoelen omtrent het beheer der staatsaangelegenheden. Niemand zal een lord Stanley ten kwade duiden de wijze waarop hij zich in het Parlement gedraagt; maar wij houden eene oppositie van de soort als die van lord J. Russell voor hoogst verderfelijk voor den staat. Deze kan niet ontkennen, dat de handelingen van het bestuur gelijkt zijn door schrander beleid, door verlichte vaderlandsliefde, en dat zij uitgaan van mannen hunner hoog verhevene roeping waardig: en met dat al misgunt hij hun den zetel, en spant hij zamen, om een bestuur omver te werpen, dat zonder zijne hardnekkigheid misschien zou kunnen behouden werden; hij, die met de zijnen wel den staat naar den afgrond heeft weten te sturen, maar die het van den dreigenden afgrond niet heeft weten te redden. Welk een heerlijk loon geniet het ministerie Peel van zijne tijdgenooten!

Een man, des levens zat, wierp zich in de rivier, ten einde het hem ondragelijk geworden leven af te leggen, zonder zich echter af te vragen, of hij wel tot zelfmoord geregtigd ware: een hulpvaardig menschlievend persoon ziet de laatste worstelingen van den drenkeling, ijlt te zijner hulpe, en tracht door aanwending van krachtige hulpmiddelen de bijna geheel weggevlotene levensgeesten terug te roepen: Na vele en herhaalde proefnemingen gelukt het hem eindelijk zijn prijzenswaardig doel te bereiken. De eerste woorden van den geredden waren: *Waarom doet gij alzoo; wie heeft u geroepen?* — De daad blijft nogtans schoon, al werd zij niet beloond.

PRIJZEN DER PRODUCTEN TER BEURSE VAN *AMSTERDAM.*

Koffij: Door geen aanvoer van hier, is in dit artikel niets omgegaan.

Suiker: Te Rotterdam zijn in veiling geweest 560 vaten Surinaamsch, welke gedeeltelijk van *f* 28½ tot *f* 31½ verkocht zijn.

Katoen: Surinaamsch, 72 à 75. } Willig.
Nickerie, 69 à 71. }

De 2½ pCt. Nederl. Werkelijke Schuld is genoteerd: op 56. —

Scheepstijdingen.

BINNENGEKOMEN.

Den 28 dezer, het Schip *Atalante*, Kapt. C. Meijer, van *Amsterdam*, hebbende 40 dagen reis: Passagiers: den Heer W. Cavlillier en Mejufvrouw A. A. van der Plaat.

UITGEKLAARD.

Den 29, het Schip *Wilhelmina Frederika*, Kapt. J. H. Bodeman, naar *Amsterdam*; lading: 149 vaten Suiker, 83 balen schoone- en 1 dito vuile Katoen, 300 bossen Quassiehout, 10 vaten Bitterhout, 5 kistjes, 2 vaten en 4 kelders Gomma, 20 zakken en 19 vaten Rijst, 155 ps. Hout en 1 vat Loango Tetei.

Idem, de Engelsche Schooner *Eliza*, Kapt. J. P. Astwood, naar *Demerary*.

IN *TEXEL* GEARRIVEERD:

Den 5 April, het Schip *Noord Holland*, Kapt. H. K. Ruijl, van hier.

SCHEPEN IN LADING NAAR HERWAARTS:

Het Schip *de Snelheid*, Kapt. C. Wessels.

☞ Het Schip *Maria*, Kapt. J. J. Remmers, door ons onlangs naar herwaarts aangekondigd, zal naar *Batavia*, de reis aannemen.

Te Paramaribo, ter Boekdrukkerij van B O O N & Co.